

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce JUDr. Romana Říčky, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Město Nymburk**
se sídlem Náměstí Přemyslovců 163, Nymburk
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Brožem
se sídlem Vinohradská 2828/151, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2018 č.j. 51/2018-130-VPL/5

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 17. 8. 2018 č.j. 51/2018-130-VPL/5 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jiřího Brože.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které mu předcházelo. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Státní plavební správy ze dne 25. 6. 2018, č.j. 6121/PH/18 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž byla žalobci podle § 29 odst. 3 zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vnitrozemské plavbě“) uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

povinnost do deseti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí odstranit překážku plavebního provozu – pěší lávku v Nymburce na vodní cestě Labe, ř. km 895,90, která ohrožuje bezpečnost plavby.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 8. 6. 2018 bylo vydáno Státní plavební správou (dále jen „správní orgán I. stupně“) opatření obecné povahy č. 47/2018, kterým byl v úseku ř. km 895,87 až ř. km 895,98 zastaven plavební provoz pro bezprostřední ohrožení života a zdraví vůdců plavidel z důvodu havarijního stavu pěší lávky v Nymburce. Dne 11. 6. 2018 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení o odstranění překážky plavebního provozu se žalobcem jakožto provozovatelem a vlastníkem předmětné pěší lávky. Při jednání, které se uskutečnilo dne 14. 6. 2018, vznesli zástupci správního orgánu I. stupně požadavek na rychlé řešení situace, neboť k zastavení plavebního provozu došlo na dopravně významné vodní cestě Labe. Dne 15. 6. 2018 byla žalobci doručena expertní zpráva vypracovaná Českým vysokým učení technickým (dále jen „expertní zpráva ČVUT“), která konstatuje, že konstrukce pěší lávky se může nacházet ve fázi vysokého rizika náhlého kolapsu – zřícení. Dne 20. 6. 2018 zahájil žalobce správní řízení o odstranění pěší lávky a informoval správní orgán I. stupně o přípravě přeložení optického kabelu, který vede lávkou, a současně o připravovaném výběrovém řízení na zhotovitele demolice lávky s tím, že lhůta pro podání nabídek činí 11 pracovních dnů. Dne 25. 6. 2018 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti kterému se žalobce odvolal. Nosným odvolacím důvodem byla tvrzená nemožnost odstranit pěší lávku ve stanovené desetidenní lhůtě, neboť žalobce je vázán zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“) k tomu, aby zadal k provedení demolice předmětné lávky podlimitní veřejnou zakázku, v rámci níž je lhůta pro podání nabídek stanovena na 11 pracovních dnů. Dne 13. 8. 2018 žalobce informoval žalovaného o tom, že došlo k odstranění pěší lávky a dnem 8. 8. 2018 byl obnoven provoz v zasaženém úseku vodní cesty Labe, a to na základě opatření obecné povahy správního orgánu I. stupně č. 91/2018. V návaznosti na tyto skutečnosti žalobce navrhl, aby žalovaný zrušil rozhodnutí orgánu I. stupně a odvolací řízení zastavil ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu.
3. Žalovaný tomuto procesnímu návrhu žalobce nevyhověl; napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ke způsobu rozhodnutí o odvolání uvedl pouze tolik, že s ohledem na ust. § 90 odst. 4 správního řádu považuje za účelné ve správním řízení pokračovat. Konstatoval, že žalobce jedná protizákonně, jelikož za jednání ohrožující zájmy vymezené v § 29 odst. 1 zákona o vnitrozemské plavbě je považována i nečinnost. Svou nečinností neboli neodstraněním pěší lávky, která se nachází v havarijním stavu, může žalobce jako její provozovatel způsobit značné škody. Havarijní stav pěší lávky vyžadoval okamžité opatření z hlediska zajištění bezpečnosti účastníků plavebního provozu a požadavku na bezodkladné znovuzprovoznění dopravně významné vodní cesty. K tomu žalovaný dodal, že havarijní stav pěší lávky ohrožuje životy, zdraví a majetek, což jsou hodnoty chráněné Listinou základních práv a svobod, a proto by se žalobce neměl primárně odvolávat na povinnosti uložené zákonem o zadávání veřejných zakázek, jenž za dané situace nemá aplikační přednost. Dle žalovaného není zcela zřejmé, proč žalobce při zadávání veřejné zakázky na stavební práce k zajištění demolice lávky nevyužil institutu jednacího řízení bez uveřejnění ve smyslu § 63 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. V této souvislosti zdůraznil, že k zastavení plavebního provozu došlo na dopravně nejvýznamnější vodní cestě v České republice, která je součástí mezinárodní sítě TEN-T,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

navíc v daném období je cesta hojně využívaná rekreačními plavidly a je jedinou přístupovou cestou vedoucí do přístavu Chvaletice. Havarijním stavem lávky byla též ohrožena a omezena činnost Poříčího oddělení Policie ČR v Nymburce a složek integrovaného záchranného systému.

4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný se ve zdůvodnění, proč nepostupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu, jak v odvolacím řízení navrhl žalobce, omezil toliko na vyjádření, že považuje pokračování v řízení za účelné, a to bez jakéhokoli bližšího vymezení úvah a důvodů, které jej k takovému rozhodnutí vedly. Takové vyjádření žalobce považuje za zcela nepřezkoumatelné. Nadále setrvává na svém názoru, že řízení mělo být žalovaným zastaveno dle § 90 odst. 4 správního řádu. Podle uvedeného ustanovení zjistí-li odvolací orgán, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví. Skutečnosti, které odůvodňují zastavení řízení zahájeného z moci úřední, vypočítává správní řád v ustanovení § 66 odst. 2. Oznámil-li tudíž žalobce žalovanému přípisem ze dne 10. 8. 2018, že došlo k odstranění pěší lávky a obnovení plavebního provozu, tedy že došlo k zániku věci, jíž se řízení týkalo, pak měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a řízení zastavit. Namísto toho žalovaný rozhodl o pokračování v řízení, aniž by osvětlil důvody, v čem spatřuje tvrzenou účelnost pokračování v řízení o věci, která již zanikla. Svým rozhodnutím pokračovat v řízení a potvrdit rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný *de facto* potvrdil nevykonatelné rozhodnutí, tedy rozhodnutí, které z objektivních a faktických důvodů nelze vykonat, neboť věc, které se rozhodnutí týká, již zanikla.
5. Žalobce dále namítl, že při respektu k veřejnoprávním předpisům nebyl objektivně schopen odstranit předmětnou pěší lávku ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně. V opačném případě by totiž vědomě porušil relevantní ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek, čímž by se vystavil postihu ze strany Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže kontrolujícího dodržování zákonnosti při zadávání veřejných zakázek. Žalobce je dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o zadávání veřejných zakázek jakožto územní samosprávný celek vázán při svém postupu tímto zákonem. S ohledem na povahu poptávané činnosti byla zakázka zadávána v režimu veřejné zakázky na stavební práce dle § 14 odst. 3 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobce zvolil pro účely zajištění transparentnosti řízení a z důvodu nezbytnosti rychlého provedení zjednodušené podlimitní řízení ve smyslu § 53 a násl. zákona o zadávání veřejných zakázek, v rámci něhož je zadavatel povinen stanovit lhůtu pro podání nabídek v délce nejméně 11 pracovních dnů. Po rekapitulaci časového sledu událostí předcházejících odstranění pěší lávky žalobce uzavřel, že s ohledem na snahu postupovat v odstranění pěší lávky tak rychle, jak mu veřejnoprávní předpisy i objektivní podmínky umožňují, neshledává na celém procesu ničeho, co by mohlo být považováno za jeho nečinnost, kterou mu vytýká žalovaný.
6. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, v níž žalovaný uvádí, že mu není zřejmé, proč žalobce nevyužil institutu jednacího řízení bez uveřejnění, považuje žalobce za nepřezkoumatelné, pro úplnost však uvádí, že jednací řízení bez uveřejnění je nejméně transparentní řízení, které by mělo být využíváno pouze v ojedinělých případech a po důkladném posouzení splnění podmínek pro jeho použití. Nadto žalobce poukázal na podmínku stanovenou v § 52 písm. b) bod 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, že u jednacího řízení bez uveřejnění musí být splněna také podmínka nemožnosti dodržet lhůty pro zjednodušené podlimitní řízení, jde-li o podlimitní veřejnou zakázku, kterou by jinak

zadavatel mohl zadat ve zjednodušeném podlimitním řízení. K tomu žalobce poznamenal, že i v případě využití institutu jednacího řízení bez uveřejnění by byl nucen s ohledem na předmět a povahu veřejné zakázky ponechat dostatečnou lhůtu pro podání nabídek, což by ve svém důsledku vedlo k tomu, že by lhůty byly srovnatelné s lhůtami stanovenými pro zjednodušené podlimitní řízení.

7. Žalobce vytýká žalovanému nedostatečné odůvodnění názoru, že žalobce v dané věci nemusel postupovat dle zákona o zadávání veřejných zakázek. Ze strany žalovaného nebylo též dostatečně odůvodněno, z jakého důvodu dává žalovaný před zákonem o zadávání veřejných zakázek prioritu zákonu o vnitrozemské plavbě, přestože jsou to předpisy vyznačující se stejnou právní silou. Žalobce respektuje právní řád jako celek a nemůže dle své volné úvahy vyloučit sám pro sebe působnost veřejnoprávního předpisu, kterým je vázán. Ani žalovaný není tím, kdo by mohl určit, že žalobce není v dané chvíli povinen dodržovat určitý veřejnoprávní předpis (zde zákon o zadávání veřejných zakázek).
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svoboda § 29 odst. 3 zákona o vnitrozemské plavbě nadále trvá na tom, že žalobce svou nečinností vážně ohrozil zájmy chráněné zákonem o vnitrozemské plavbě a mohl tímto jednáním způsobit značné škody. Pokud by řádně dbal svých povinností, nemohlo dojít k samotnému havarijnímu stavu předmětné pěší lávky. Následně žalovaný zopakoval svou argumentaci o vysokém významu vodní cesty, na níž byla způsobena překážka, jež v době téměř dvou měsíců znemožňovala dopravní obslužnost v dané lokalitě. K žalobní námitce poukazující na nedostatečné odůvodnění pokračování v řízení, žalovaný toliko konstatoval, že prodlevami s odstraněním pěší lávky hrozilo nebezpečí škod, a proto ve správním řízení pokračoval s ohledem na znění § 90 odst. 4 správního řádu. Ve vyjádření k žalobě toto ustanovení citoval, přičemž v něm zvýraznil část věty „*ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody*“. Vytkl žalobci, že dlouhodobě řádně nepečoval o svůj majetek, a právě svou liknavostí způsobil přerušování dopravní obslužnosti. Žalovaný si je vědom toho, že z hlediska hospodárnosti není jím navrhovaný postup jednacího řízení bez uveřejnění dle § 63 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek nejlepším řešením, nicméně žalobce nastalou situaci zavinil sám a měl překážku odstranit bezprostředně, a to i s případnými vyššími náklady. Skutečnost, že zvolil zadávací řízení, které neumožňovalo dosáhnout rychlejšího splnění povinnosti, jde proto k jeho tíži. Na povinnost neprodleně odstranit překážku byl žalobce upozorněn již v prvotních fázích řízení, jak vyplývá ze správního spisu. Také proto správní orgán I. stupně v rozhodnutí stanovil desetidenní lhůtu k odstranění překážky. Závěrem se žalovaný ohradil proti tomu, že by v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce nemusí dodržovat zákon o zadávání veřejných zakázek. Neuvedl ani, že by zákon o vnitrozemské plavbě měl mít přednost před zákonem o zadávání veřejných zakázek. Poukázal pouze na skutečnost, že právní řád České republiky není hodnotově neutrální a při výkladu jednoduchého práva je třeba k tomu přihlížet.
9. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
10. Podle § 90 odst. 4 správního řádu jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

11. Podle § 66 odst. 2 správního řádu řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.
12. Podle § 85 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí.
13. Podle § 29 odst. 1 zákona o vnitrozemské plavbě účastník plavebního provozu je povinen zachovávat přiměřenou opatrnost a chovat se tak, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti a plynulosti plavebního provozu, lidského života nebo zdraví, ke vzniku škody na majetku a aby nezpůsobil nehodu v plavebním provozu nebo překážku na vodní cestě, znečištění vodní cesty nebo jiné poškození životního prostředí.
14. Podle § 29 odst. 3 zákona o vnitrozemské plavbě každý, kdo způsobil překážku plavebního provozu na vodní cestě, je povinen ji neprodleně odstranit. Nemůže-li překážku odstranit neprodleně, oznámí tuto skutečnost správci vodní cesty a plavebnímu úřadu a viditelně označí místo výskytu překážky. Obdrží-li správce vodní cesty oznámení o vzniku překážky, může ji odstranit na náklady toho, kdo ji způsobil.
15. Podle § 63 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek zadavatel může použít jednací řízení bez uveřejnění také, pokud je to nezbytné v důsledku krajně naléhavé okolnosti, kterou zadavatel nemohl předvídat a ani ji nezpůsobil, a nelze dodržet lhůty pro otevřené řízení, užší řízení nebo jednací řízení s uveřejněním.
16. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Žalovaný pochybil, jestliže rozhodl o odvolání podle § 90 odst. 5 správního řádu tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil, ačkoli se v průběhu odvolacího řízení dozvěděl, že povinnost, která byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně uložena, byla již splněna a věc, které se správní řízení týkalo (pěší lávka), tímto zanikla. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008 č.j. 1 Ad 68/2008 – 126 „(s)právní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době rozhodování. Totéž platí i o rozhodnutí odvolacího správního orgánu (...), což lze dovodit i z § 75 odst. 1 s. ř. s. Pokud správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání.“ Žalovaný byl tedy povinen zohlednit při vydání napadeného rozhodnutí skutečnost, že předmětná pěší lávka byla žalobcem odstraněna a povinnost uložená správním orgánem I. stupně tím byla splněna.
18. Soud přisvědčuje názoru žalobce, že v projednávané věci byly v odvolacím řízení dány důvody pro zastavení řízení uvedené v § 66 odst. 2 správního řádu, jelikož odstraněním pěší lávky v průběhu odvolacího řízení zanikla věc, již se řízení týkalo.
19. Jazykovým výkladem § 90 odst. 4 správního řádu nelze než dovodit, že toto ustanovení neposkytuje odvolacímu orgánu prostor pro uvážení. Jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, je jeho povinností bez dalšího zrušit odvoláním napadené rozhodnutí a řízení zastavit, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání

může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Jak již bylo soudem konstatováno shora, v projednávané věci byl skutečností odůvodňující zastavení řízení zánik pěší lávky, resp. její odstranění žalobcem v průběhu odvolacího řízení.

20. Splněním povinnosti uložené žalobci (dosud nepravomocným) rozhodnutím správního orgánu I. stupně odpadl předmět řízení, a tím i důvod pro další vedení tohoto řízení. Po zániku předmětné lávky pozbylo smyslu ukládat žalobci povinnost jejího odstranění, nebo tuto povinnost (již dříve uloženou rozhodnutím správního orgánu I. stupně) napadeným rozhodnutím potvrzovat. Žalobce v této souvislosti právem poukazuje na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil, v době vydání napadeného rozhodnutí nemohlo být vykonatelné – jeho nucený výkon nepřicházel s ohledem na zánik předmětné lávky v úvahu.
21. Soud k tomu podotýká, že žalobci nelze důvodně vytýkat, že nesplnil povinnost uloženou mu rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve stanovené lhůtě. Výrokem rozhodnutí orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo odstranit překážku plavebního provozu do deseti dnů *od právní moci tohoto rozhodnutí*. Včas podané a přípustné odvolání mělo v souladu s § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek, v jehož důsledku nenastala právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V době, kdy žalobce lávku odstranil, stanovená desetidenní lhůta k jejímu odstranění ještě nezačala běžet, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně dosud nenabylo právní moci.
22. Lze shrnout, že žalovaný, jenž se ztotožnil s hmotněprávními důvody, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně při vydání svého rozhodnutí, pochybil při aplikaci procesněprávního předpisu (správního řádu) v tom, že nezohlednil skutkový stav v době vydání svého rozhodnutí a nerealizoval imperativ zakotvený v § 90 odst. 4 správního řádu. Vytčené pochybení žalovaného, k němuž došlo v odvolacím řízení, nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a soud se proto se neuchýlil k jeho zrušení.
23. Žalovaný nejenže zatížil napadené rozhodnutí procesní vadou spočívající v nesprávném způsobu rozhodnutí o odvolání, ale postup, který v projednávané věci zvolil, ani náležitě nevysvětlil. Soud proto musí přisvědčit i žalobní námitce, kterou je žalovanému vytýkána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v absenci odůvodnění toho, proč žalovaný nepostupoval v souladu s § 90 odst. 4 správního řádu. V napadeném rozhodnutí se žalovaný omezil na strohé konstatování, že považuje za *účelné* ve správním řízení pokračovat. Takové odůvodnění zvoleného postupu rozhodně nelze považovat za dostatečné, a to už proto, že se zcela míjí s důvody (ne)aplikace ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu, mezi které *účelnost* takového postupu nepatří. Žalovaný tak zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Ani ve vyjádření k žalobě pak žalovaný tento závěr blíže nerozvedl, pouze uvedl, že na vodní cestě hrozí nebezpečí škod, a proto považoval za účelné ve správním řízení pokračovat s ohledem na § 90 odst. 4 správního řádu. Toto ustanovení citoval a zvýraznil text následovně: „*Jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*“ Soudu nepřísluší dovozovat, jaké implicitní závěry žalovaný zvýrazněním části předmětného ustanovení naznačoval, resp. v čem podle žalovaného může spočívat význam napadeného rozhodnutí pro náhradu škody. Škodou podle ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu je však nutno rozumět výlučně škodu způsobenou státem při výkonu

veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“). Ke stejnému výkladu dospívá i odborná komentářová judikatura (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 573). Škody, které hypoteticky hrozily na vodní cestě v důsledku kritického stavu předmětné lávky a které by bylo možné přičítat k tíži žalobce jakožto vlastníka a provozovatele této lávky, by nebyly škodou ve smyslu zákona o odpovědnosti za škodu. Žalobci pak v souvislosti s rozhodnutími správních orgánů obou stupňů ve věci samé prokazatelně žádná škoda nevznikla, o čemž mj. svědčí i skutečnost, že se v odvolacím řízení sám domáhal toho, aby žalovaný postupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu a řízení zastavil. Zákonná výjimka z postupu dle § 90 odst. 4 správního řádu spočívající v tom, že jiné rozhodnutí o odvolání (míněno jiné než zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí a zastavení řízení) může mít význam pro náhradu škody, tedy v projednávané věci nepřicházela v úvahu.

24. Soud pro úplnost uvádí, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v neuvedení důvodů, které žalovaného vedly k tomu, že odvoláním napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 4 správního řádu nezrušil a řízení nezastavil, nemůže být zhojena tím, že žalovaný svou argumentaci uvede až ve vyjádření k žalobě. Předmětem soudního přezkumu je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu jakožto správního aktu, který bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobce. Vyjádření žalovaného k žalobě je toliko procesním úkonem správního orgánu učiněným v rámci řízení před soudem, který se práv a povinností žalobce nedotýká, netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím, a proto jím nemohou být zhojeny případné nedostatky a vady napadeného rozhodnutí mající za následek jeho nezákonnost. To znamená, že argumenty správního orgánu obsažené ve vyjádření k žalobě, které nebyly uplatněny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí vůbec brát v potaz.
25. Bez ohledu na výše uvedené považuje soud za potřebné uvést, že pokud jde o žalobcem zvolený postup zadávacího řízení podle zákona o zadávání veřejných zakázek, má ve shodě s názorem žalovaného za to, že žalobce vskutku mohl a měl za účelem co nejvyššího urychlení procesu odstranění předmětné lávky zvolit postup podle § 63 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek. Situace, kdy v důsledku totálního zanedbání péče o lávku ze strany žalobce byl z důvodu zjištěného katastrofálního stavu této lávky a hrozby jejího zřícení v letní sezoně zcela zastaven plavební provoz na jedné z nejdůležitějších vodních cest v České republice, byla zcela výjimečná a vyžadovala urychlené řešení. K oprávněnému použití jednacích řízení bez uveřejnění musí být kumulativně splněny čtyři podmínky: 1) existuje krajně naléhavá okolnost, 2) tuto okolnost nemohl zadavatel předvídat, 3) tuto okolnost zadavatel nezpůsobil, 4) nelze dodržet lhůty pro otevřené řízení, užší řízení nebo jednací řízení s uveřejněním. Tyto podmínky je třeba posuzovat k okamžiku zadání veřejné zakázky. První podmínka byla zcela jistě splněna, a to nejen s ohledem na faktický havarijní stav pěší lávky, ale zejména se zřetelem k vydání opatření obecné povahy o zastavení plavebního provozu v dané lokalitě. Ač žalobce do jisté míry měl a mohl v průběhu předchozích let předvídat, že se chátrající lávka bez náležité údržby a péče jednoho dne ocitne ve stavu, kdy hrozí její zřícení, nemohl předvídat, kdy se tak stane, ani nemohl předvídat to, kdy bude předmětné opatření obecné povahy o zastavení

plavebního provozu vydáno. Vydání tohoto opatření obecné povahy žalobce neinicioval, nepodal podnět k jeho vydání, tedy jej přímo nezavinil. Časová naléhavost a nemožnost dodržení lhůt pro otevřené řízení byla s ohledem na nutnost neprodleného odstranění překážky plavebního provozu na vodní cestě v době zadávání zakázky evidentní, takže byla splněna i poslední z výše uvedených podmínek. V souvislosti s tím soud doplňuje, že neobstojí ani žalobcem namítaná nutnost fakticky dodržet lhůty pro podání nabídek s ohledem na § 52 písm. b) bod 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť toto ustanovení se vztahuje na zadávání podlimitních veřejných zakázek v zadávacím řízení pro nadlimitní režim, což zjevně nebyla předmětná situace.

26. Jednací řízení bez uveřejnění je bezesporu nejméně transparentní řízení, které by mělo být využíváno pouze v ojedinělých případech, avšak právě případ, kdy je třeba odstranit překážku z jedné z nejdůležitějších vodních cest v České republice, považuje soud za jeden z takových ojedinělých případů, kdy je využití tohoto institutu namístě.
27. Soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce brojící proti nepřezkoumatelnosti části odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný konstatoval, že v dané situaci si zasluhovala ochrana zdraví, života a majetku tak, jak ji zakotvuje Listina základních práv a svobod, větší pozornosti žalobce. Žalovaný tím nijak nevyločil dodržení postupu dle zákona o zadávání veřejných zakázek, ani oproti tomuto zákonu neupřednostnil zákon o vnitrozemské plavbě, pouze argumentoval v tom směru, že žalobcem mohl být zvolen přílehavější postup dle zákona o zadávání veřejných zakázek tak, aby byla současně naplněna ochrana natolik zásadních hodnot, jako je zdraví, život a majetek.
28. Žalobce se v žalobě ohradil i proti tvrzení žalovaného o jeho údajné nečinnosti, přičemž rekapituloval své kroky od doručení expertní zprávy ČVUT dne 15. 6. 2018 až do odstranění lávky dne 8. 8. 2018 a ve svém postupu neshledal ničeho, co by mohlo být považováno za nečinnost. K tomu soud uvádí, že žalovaný žalobci v podstatě vytýkal nečinnost dvojího druhu, a v obou případech oprávněně. Jeho první výtku směřuje proti dlouhodobé liknavosti žalobce jakožto vlastníka a provozovatele lávky, který nechal pěší lávku chátrat tak dlouho, až hrozilo její zřícení. Ačkoli tato argumentace slouží spíše k dokreslení závažnosti situace, nelze než dát za pravdu žalovanému, že nebýt této nečinnosti žalobce, k akutnímu havarijnímu stavu lávky vyžadujícímu urgentní řešení by nemuselo dojít. Druhá vytýkaná nečinnost se již vztahuje k postupům žalobce po vydání opatření obecné povahy o zastavení plavebního provozu v dané lokalitě z důvodu možného zhroucení lávky, a ani tato výtku není zcela lichá. Je pravdou, že žalobce lávku odstranil do dvou měsíců od doby, kdy se o jejím havarijním stavu dozvěděl, a rozhodně mu nelze vytýkat absolutní nečinnost či nezáměr o danou věc. Nicméně, jak již bylo uvedeno shora, situace byla velmi naléhavá, v důsledku plavební překážky byl zcela zastaven plavební provoz na jedné z nejvýznamnějších vodních cest v České republice, a proto každý den, ve kterém mohly být činěny kroky k odstranění této překážky (a nebyly), způsobil v této věci zbytečné průtahy. Žalovaný v tomto směru právem poukazuje na to, že k uzavření smlouvy o demolici lávky došlo až 6 týdnů po doručení expertní zprávy ČVUT žalobci. K tomuto prodloužení nepochybně přispělo i to, že žalobce nevyužil žalovaným nastíněnou možnost jednacího řízení bez uveřejnění podle § 63 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek.
29. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušit pro nezákonnost a zároveň pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

30. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jiřího Brože (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. ledna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu